

У сенци драме око састављања нове владе, у Србији је готово незапажено прошло обележавање 70-годишњице битке на Козари, велике народне трагедије и једне од централних тачака митологије бивше СФРЈ. Комунистичка историографија направила је од Козаре симбол партизанског и народног отпора и страдања, премда је с војног становишта у суштини реч о великом поразу, у коме је од око 6.000 партизана обруч пробило само око 900 бораца и око 10.000 људи, док је око 70.000 становника Козаре и Поткозарја остало на милост и немилост Немаца и усташа. Читаве генерације тада су избрисане немачким аутоматима и усташким камама, а ужасна судбина козарачке деце чини ову планину поред Јасеновца и Јадовна једним од места највећег страдања Срба у Другом светском рату.

Седам деценија касније, када је с партизана скинут ореол безгрешних бораца, годишњица битке на Козари представља подсећање на један од највећих покоља над Србима у Другом светском рату и доказ геноцида изведеног на просторима НДХ. Годишњица битке у Србији је обележена свечаном академијом у Народном позоришту у Београду, а обележавање тог датума уприличено је затим и на самој Козари. Трагедија Козаре указује на велики допринос српског народа у борби против фашизма, нацизма и усташтва у Другом светском рату, а Република Српска чува успомену на страдање и антифашистичку борбу, као залог за свој опстанак и спречавање ревизије историје којом се намеће став о Србима као геноцидном народу.

Козара и Равна гора

Пише: Младен Ђорђевић
субота, 07 јул 2012 07:06

